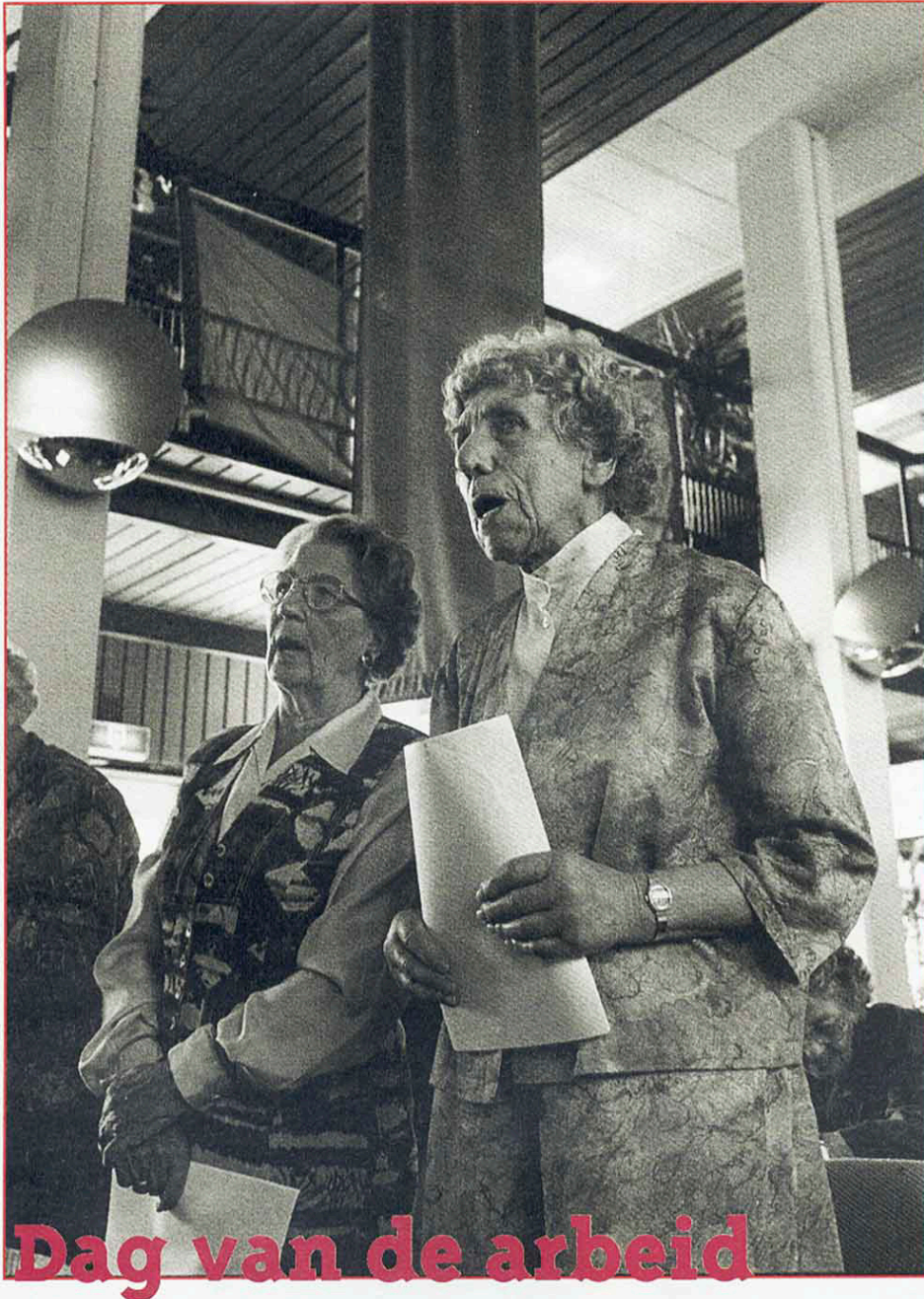

Een wereld van feesten

Dag van de arbeid

De rode vlag op het socialistisch verzorgingshuis Willem Drees hangt slap, maar binnen vlammen rode tulpen en het rode glazuur druipt van de gebakjes. De Dag van de Arbeid wordt voluit gevierd, al is het werkzame leven van de

aanwezigen dan enige tijd voorbij. Hoewel.. 'Ik kom tijd tekort', zegt mevrouw Petersen. 'Ik zit in de huiskrantredactie, de bewonerscommissie, cliëntenraad en menucommissie. Ik ga naar zwemmen, gym en toneel.' Haar buurvrouw,

mevrouw Staal: 'Ik ben ook zo'n mier. Ik wil overal heen, dan heb je wat te vertellen. Ik stond drie keer aan de hemelpoort, maar ze willen me niet.' Hun dadendrang is niet van vandaag of gisteren. Mevrouw Staal was lang ac-

tief in de FNV Vrouwenbond. Mevrouw Petersen liep zeventenzeventig jaar geleden al in demonstraties, naast haar vader. 'Hij was socialist, communist, anarchist en tenslotte theosoof. Ik breide sokken voor Russische soldaten. Zelf was ik geen partijmens. Ik ging wel naar lezingen op zondagmorgen, als mijn man aandrong, maar na vijf minuten dacht ik al: wat zal ik vanavond eten?'

De komende uren moet ze heel wat toespraken doorstaan. Over de AOW die Drees in 1947 als noodvoorziening bedacht en die nu door een fonds van anderhalf miljard gered moet worden. Over vrouwenbiljart. Over racisme. Tussendoor klinken strijdlieden en smartlappen. Kreperende arbeiders en harteloze kapitalisten rollen over het tapijt; armoede en socialisme zijn nog een vanzelfsprekend koppel. Mevrouw Witte, tijdens de pauze: 'Ik kom uit een rood nest, mijn ouders waren arm. Mijn zes broers hadden nooit werk. Ik stem PvdA, wat anders? Maar politiek is geen dagelijks onderwerp meer. Je komt niet buiten, je kunt de krant niet meer lezen.' De Internationale, het sluitstuk, klinkt er niet minder om. Wie kan staat op, leunend op tafeltjes, stokken en looprekken. Makkers ten laatste male, tot de strijd ons geschaard...